DÍVKA NA PLÁŽI

THRILLER

ANNA JOHANNSEN

DÍVKA NA PLÁŽI

Copyright © der Originalausgabe 2018
By Anna Johannsen
This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com ,
in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Blanka Pscheidtová, 2023
Cover © Martin Kopecký, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3520-4 (pdf)

DÍVKA NA PLÁŽI

ANNA JOHANNSEN

přeložila Blanka Pscheidtová

VENDETA

17. července

Nemůžu je nenávidět. Nechci je nenávidět.

A nechci zapřít Boha.

Jen vědět, proč je to tak těžké.

Existuje skutečně jenom jediná cesta? Bůh je tvůrcem nás všech.

Nikdo by neměl soudit svého bližního.

Každý má právo na život.

I já!

Jedna

Lena Lorenzenová stála sama u lodního zábradlí a vzdorovala lehkému zářijovému dešti. Za několik minut trajekt zakotví ve Wittdünu. Po náročných dnech v Zemském kriminálním úřadu v Kielu se pozdě odpoledne vydala na cestu a jen taktak stihla loď na Amrum. Měla před sebou šest dní s Erckem. Spánek, procházky, vaření a – to jí naznačil už v telefonu – povídání.

Osm týdnů už zase tvořili pár. Lena se v duchu bránila tomu označení, které podle jejího názoru jen velmi nedostatečně popisovalo současný stav. Po čtrnácti letech se vrátila na ostrov, kde ji na jaře pověřili vyšetřováním případu. Hned první den jí Erck zkřížil cestu a během následujících dní se stalo to, co považovala za vyloučené. Všechno nasvědčovalo tomu, že se do něj po čtrnáctiletém odloučení znovu zamilovala. Že by s ní byl celou tu dobu, jenom ho odsunula někam do pozadí? V uplynulých týdnech s velkým potěšením opouštěla svou práci v Kielu a znovu se nořila do zdejšího, tak jiného, a přesto důvěrně známého světa. Před pár týdny ji Erck překvapil večerním únosem na maják – včetně šampaňského

a romantiky. Lena se bezděčně usmála. Na ten večer hned tak nezapomene. Ale bylo jí jasné, že zanedlouho se vynoří otázka jejich společné budoucnosti.

Trajekt zpomalil. Lena se zhluboka nadechla slaného severomořského vzduchu, vzdychla a vykročila ke svému passatu. O chvíli později už projížděla Wittdünem. Přestalo pršet a teploty kolem dvaceti stupňů byly teď, na začátku září, vysloveně příjemné. Když za sebou nechala poslední domy městečka, na obzoru se vynořil červeno-bílý maják. Ve světle zapadajícího slunce působilo panoráma jako z obrazové publikace o Amrumu.

Uprostřed ostrova pomalu projela Nebelem. Řadu starých fríských domů, které dodnes utvářely malebný obraz místa, postavili v osmnáctém a devatenáctém století kapitáni lodí, kteří se vraceli do vlasti. Erck bydlel v Norddorfu v malém domku své zemřelé babičky, který zdědili jeho rodiče. Norddorf byl podobně jako Wittdün turistickým centrem ostrova s hotely, prázdninovými apartmány, restauracemi a kavárnami.

Lena zastavila před domem a vystoupila. V přízemí se svítilo a z pootevřeného okna pronikala ven tichá soulová hudba. Hodila si přes rameno malou cestovní tašku a došla ke vstupním dveřím. Erck jí už před několika týdny nabídl klíč, který odmítla s odůvodněním, že on přece beztak nikdy nezamyká. Už v chodbě ucítila vůni pečené ryby. Odložila tašku a otevřela dveře do kuchyně.

Erck stál u plotny, kolem pasu měl uvázanou kostkovanou zástěru a něco míchal v kastrůlku. Zezadu ho objala.

„Proč si s tím vždycky dáváš takovou práci?“ zeptala se s úsměvem. „Můžeme se přece jít někam najíst.“

Něžně ji políbil. „Takhle mi líp uběhne čekání na tebe. Kromě toho je to tady přece mnohem příjemnější než v tom turistickém mumraji.“

Lena ho pohladila po tváři. „Půjdu se trochu opláchnout a hned jsem u tebe. Ještě mám čas, ne?“

„Pokud budeš za deset minut sedět u stolu a obdivovat moje kuchařské umění, všechno bude v nejlepším pořádku."

Lena se zasmála. „Jen kvůli tomu?"

„O tom rozhodneš sama. A teď ven z kuchyně, musím se soustředit na vaření."

Když se Lena vracela z koupelny, zazvonil jí služební telefon. Podívala se na displej a tiše zaúpěla.

„Dobrý večer, pane řediteli," pozdravila svého šéfa. „Je mi líto, ale vzala jsem si pár dní dovolené a nejsem v Kielu."

„Dobrý večer, paní hlavní komisařko," odpověděl Warnke medově.

Lena zpozorněla. Přestože po vyřešení případu na Amrumu uzavřela se šéfem cosi jako příměří, jejich vztah zůstal nadále napjatý. Když Warnke spustil takhle vemlouvavě, mělo to nepochybně svůj důvod.

„Já samozřejmě vím, že máte dovolenou. Smím se vás přesto zeptat, kde se zdržujete?"

„Jsem na Amrumu."

Po krátkém zaváhání pokračoval: „Na sousedním ostrově Föhr byla včera nahlášena jako pohřešovaná čtrnáctiletá dívka. Pátrací akce místních kolegů s podporou hasičů a několika dobrovolníků neměla úspěch. Zítra ráno budou v hledání pokračovat dvě stovky lidí a já potřebuju schopnou spolupracovnici, která zná tamní krajinu a její obyvatele."

Lena zadržela dech. Mladá dívka, vlastně ještě dítě. Nesnášela případy, kde figurovaly děti.

„Je mi líto, ale…"

„Prokázala byste mi velkou laskavost, kdybyste se té záležitosti ujala. To děvče se nejspíš najde už zítra a vás to bude stát jen jeden nebo dva dny dovolené. Jak jsem řekl, je to pro mě velmi důležité…"

Lena se proklínala, že si nevypnula mobil. Nebyla schopná okamžitě vymyslet výmluvu. A proč by se vlastně nemohla

zúčastnit pátrací akce, když se zdržuje poblíž? Erck byl samostatně výdělečně činný, takže si pracovní dobu určoval sám. Za jistých okolností se případ mohl protáhnout, a pak by u něj mohla zůstat dokonce déle, než měla původně v plánu.

„Máte na tom nějaký osobní zájem?" zeptala se v náhlém vnuknutí.

Šéf kriminálního úřadu chvíli váhal, než odpověděl: „Ne, samozřejmě že ne. Ale mám zájem, aby byl na místě někdo od nás, pro případ…" Zarazil se uprostřed věty.

Lenu to zaujalo. Opravdu nebylo běžné, aby se úředník Zemského kriminálního úřadu takříkajíc preventivně zapojoval do pátrání po pohřešované osobě. Většina případů pohřešovaných nezletilých navíc po krátké době končila jako zcela nevinné záležitosti. Jestliže ji teď Warnke osobně angažuje, mohlo by za případem vězet víc, než jí momentálně chce nebo může prozradit.

„Důvěřujte mi," pokračoval.

„Pár informací navíc by mi možná pomohlo."

Slyšela jeho tichý povzdech. „Rodiče té dívky patří k jedné ze svobodných církví. K velmi ortodoxní svobodné církvi, jak by ji zřejmě popsala."

„Kdo?"

„Moje žena. Je s tím společenstvím v kontaktu. *Velmi volném* kontaktu." V jeho vysvětlení znělo nevyslovené *ještě pořád*… „Ona, tedy moje žena, mě požádala… Považuje za naprosto nepravděpodobné, že by ta dívka utekla z domova. Jak jsem řekl, já ani moje žena tu rodinu *neznáme*." Warnke znovu vzdychl. „Přesto byste mi skutečně prokázala velkou laskavost, kdybyste…"

Warnkeho hlas se během rozhovoru změnil. Zpočátku mluvil šéf kriminálního úřadu, později člověk. Prvnímu nic nedlužila, druhému nemohla takovou žádost odříct.

„Dobrá, pojedu ráno prvním trajektem. Informujte prosím kolegy na Föhru."

„Děkuju. A ještě jednou se omlouvám, že jsem rušil."

Šéf kriminálního úřadu ukončil hovor. Lena vzdychla a vrátila se k Erckovi do kuchyně.

„Jdeš úplně přesně," usmál se na ni a vytáhl rybu z trouby. „Posaď se a nech si chutnat!"

Dvě sklenky už byly naplněné bílým vínem. Erck postavil na stůl pekáč a sáhl po své sklenici. „Na pár klidných dnů bez smrti a zločinů."

Lena se s jistým úsilím usmála a přiťukla si s ním. Tázavě se na ni podíval.

„Můj šéf. Na Föhru pohřešují dívku a já bych měla…"

Erck na okamžik svraštil čelo, ale pak se jeho tvář znovu rozjasnila. „V celém Šlesvicku-Holštýnsku zřejmě existuje jen jediná schopná policistka."

Lena si v duchu oddychla. „Vypadá to tak."

„Kdy musíš odjet?"

„Zítra prvním trajektem."

Erck si k sobě přisunul její talíř. „Smím ti naservírovat?"

Když přikývla, položil jí na talíř porci okouníka mořského, kousek dušeného pórku a jako přílohu jemně vonící rýži basmati.

„Trochu omáčky?"

„Ano," odpověděla a vzala si od něj talíř. „Voní to fantasticky."

„To je stará gouda a bylinky." Podíval se na ni. „Dobrou chuť."

Lena se tiše zeptala: „Zlobíš se, že zítra musím do práce?"

Pokrčil rameny. „Zřejmě si budu muset zvyknout na to, že nemáš obyčejnou kancelářskou práci. Ale ne, samozřejmě se na tebe nezlobím. Je to tvoje profese a jsi v ní dobrá. Budeme prostě dělat, jako by se žádný telefonát nekonal." Znovu zvedl sklenku. „Myslím, že jsem ti dneska ještě neřekl, jak moc jsem do tebe zamilovaný."

S úsměvem si s ním přiťukla. „Jak moc?"

Erck se napil vína, pomalu postavil sklenku na stůl a zvážněl. „Tak moc, že jsem si googloval Kiel."

Lena polkla. „Ale! Nevěřím, že by se ti tam mohlo líbit. A kdo by tady dělal tvoji práci?“

Erck měl na starosti řadu rekreačních objektů. Pečoval nejen o hosty, ale také spravoval webové stránky domů a v případě potřeby opravoval i rozbité pračky nebo sprchy. Říkal tomu „kompletní servis“.

„V Kielu snad neexistují rekreační domy?“

„To nevím. Určitě jich není tolik.“

„Tak si budu muset najít jinou práci.“ Erck se trochu křivě usmál. „Ale teď se dáme do jídla, jinak nám to vystydne.“

Lena jemně pohladila Erckovu nahou hruď. Po jídle společně uklidili kuchyni a pak se v jeho malém obýváku uvelebili na gauči. Cíleně se vyhýbali tématu Kiel a jejího nasazení na Föhru.

„Je to s tebou krásné,“ šeptala Lena. „Tak důvěrně známé, a přesto ještě pořád nové.“ Něžně ho políbila na ústa. „Pojďme si to prostě užít. Nechci teď myslet na budoucnost, na způsob, jak bychom spolu mohli v budoucnu žít jako normální pár.“

Po krátkém mlčení se Erck tiše zeptal: „A myslíš, že tohle funguje – užívat si a na nic nemyslet? Už nám není osmnáct. A ani tenkrát to neklaplo.“

Lena si vzpomněla na tetu Beke, která strávila celý svůj život na Amrumu a nedokázala si představit, že by ostrov opustila. Také její sestra, Lenina matka, Amrum milovala. Po hádce s Leninym otcem přišla o život při dopravní nehodě.

Tenkrát bylo Leně osmnáct.

O několik měsíců později ukázala svému otci i Amrumu záda. A Erck se s těžkým srdcem rozhodl, že zůstane na ostrově a neodejde s ní na pevninu.

„Tenkrát to byl jiný život,“ řekla Lena. „*Já* jsem byla jiná. A neměla jsem na vybranou.“

Erck si ji k sobě přitáhl a políbil. „Já to všechno vím. Ale bojím se, že bych tě mohl zase ztratit. Kromě Beke tě přece na ostrově nic nedrží."

„Ty snad nejsi *nic*? A máš pravdu, s otcem jsem od té doby nepromluvila. A už vůbec ne s jeho novou ženou."

„Novou ženou? Vždyť se vzali před skoro třinácti lety."

„Pro mě je a zůstane *ta nová*." Lena to vyslovila s největším možným opovržením. Nikdy té ženě nepodá ruku. A otec pro ni tenkrát před mnoha lety zemřel. Její rodinou zůstala teta Beke a nikdo jiný.

„Tvého otce jsem náhodou potkal před dvěma týdny. Oslovil mě a…"

Lena mu položila ukazovák na rty a zavrtěla hlavou.

Dvě

Lena Lorenzenová vešla do nenápadné, dvě a půl patra vysoké, kabřincem obložené budovy policejní stanice na Föhru, která stála přímo u přístavu, nedaleko kotviště trajektů. Od časného rána tady vládl čilý ruch. Zjevně už dorazila přípravná skupina pátracího mužstva z pevniny. Lena se zeptala na cestu a za chvíli stála před kolegy – organizátory akce. Ukázala jim služební průkaz a zřetelně pocítila odstup, který k ní zaujal vrchní policejní komisař Arno Brandt.

Vrátil jí průkaz. „ZKÚ? Čemu vděčíme za tu čest? Myslel jsem, že vy se objevujete jenom u mimořádně obtížných případů." Ustoupil o půl kroku a zadíval se na ni lhostejně, skoro odmítavě, jako by s ní nechtěl mít nic společného. Lena vytušila, že slyšel o amrumském případu, z něhož místní policisté nevyšli úplně bez poskvrnky.

„Byla jsem náhodou nablízku a požádali mě, abych podpořila zdejší kolegy."

Arno Brandt polkl. „Bez problému! Samozřejmě uvítáme každou pomoc. Právě míříme na poradu o zásahu. Chcete jít se mnou?"

Lena přikývla a následovala kolegu.

Před velkou mapou v konferenční místnosti stáli dva policisté, které jí Arno Brandt představil jako vedoucí tým pátracího mužstva. Pak se k ní otočil: „Vy přebíráte řízení akce?"

„Jak jsem řekla, berte mě jako posilu. Nejlepší bude, když prostě začneme. Všechno ostatní se ukáže. Co se zatím odehrálo?"

Arno Brand se zhluboka nadechl a přistoupil k mapě. Na nástěnce byly připíchnuté tři fotografie mladé dívky s dlouhými tmavými vlasy.

„Marii Logenerovou nikdo neviděl od předvčerejšího odpoledne. Když ji včera ráno její sestra nahlásila jako pohřešovanou, okamžitě jsme prověřili trajektové spoje. Nikdo si jí nevšiml ani při nákupu jízdenky, ani na žádném z trajektů. Prohlédli jsme videozáznamy ze čtvrtka, tam se taky neobjevila. Protože neopustila ostrov ani letadlem, měla by se podle všeho stále zdržovat na Föhru." Označil bod na mapě. „Bydlí v Oldsumu u rodičů. Nejdřív jsme prohledali bezprostřední okolí, pak jsme sestavili malý pátrací oddíl. Přejel rukou po mapě. „Jedna skupina se vydala k severu, druhá k západu. Stručně řečeno, zatím jako by se do země propadla."

K Brandtovi přistoupil jeden z policistů z pevniny. „Ty dvě skupiny by měly přijet trajektem asi za půl hodiny. Co navrhuješ? Máme začít kompletně od začátku, nebo včerejší oblasti vynechat?"

„Dobrá otázka. Mně připadá důležitější rozšířit akční rádius. Včera sice nehledali vyškolení kolegové, ale nemyslím si, že by jim něco uniklo."

Policista z pevniny ukázal na mapu. „Co je s tímhle kanálem? Už je pořádně prohledaný?"

„Zatím bez člunů," řekl Arno Brandt. „Na dnešek jsem požádal o člun kolegy z policie vodní ochrany." Podíval se na hodinky. „Za chvíli by měli vyrazit a proplout celou trasu."

„Dobře. My se tedy soustředíme na pozemní pátrání. Já se svými lidmi převezmu oblast až k Utersumu. Heino," otočil se ke kolegovi, „se vydá opačným směrem. To bychom měli zvládnout do začátku odpoledne. Potom se oba otočíme k jihu."

Ozval se Werner Meier, jeden z policistů pátracího týmu: „Za tři hodiny by měla dorazit zásobovací jednotka. Tělocvična se řeší?"

„Ano," potvrdil Arno Brandt. „Právě se připravuje. Nejpozději kolem poledne bude možné rozestavět lůžka a všechno ostatní, co bude třeba."

„Skvělé!" Werner Meier se otočil k Leně. „Co myslíte?"

„Objasnil rozhovor s rodiči nebo dalšími blízkými osobami něco ohledně Mariiných zálib? Kde ráda tráví volný čas? Co říkají její přátelé? Kde přesně ji v pondělí naposledy viděli?"

Arno Brand jí věnoval utrápený pohled. „Rodiče ve skutečnosti moc nespolupracují."

„Co to přesně znamená?" chtěla vědět Lena.

„Jejich sekta se staví odmítavě ke státní moci. Otec se ani neúčastní hledání, ale společně se modlí… Všechny informace přišly od Mariiny dospělé sestry, která je tady na návštěvě a o pohřešované toho taky moc neví. Právě ona ohlásila Marii jako pohřešovanou."

„Dobrá," přikývla Lena. „Dejte mi protokoly a já se o to postarám."

Werner Meier si odkašlal. „Jsme tady hotovi? Rádi bychom si prohlédli lokality, než tam pošleme své lidi."

„Samozřejmě, kolego. Podle dohody budu za hodinu koordinovat zásah na místě," řekl Arno Brandt. „Vedení je připravené. Přeju vám hodně štěstí."

Když oba policisté vyšli z místnosti, otočil se k Leně. „A my se vydáme hledat protokoly."

*

Se spisem na místě spolujezdce vyjela Lena z Wyku. Těsně před obcí Oevenum se držela vlevo, projela Alkersum a pomalu se blížila k Oldsumu. Vpravo i vlevo se kolem silnice rozprostíraly louky a pole, na nichž se pásly krávy. Lena zapomněla, jak venkovsky tady všechno působí, jakmile člověk opustí „hlavní město" Wyk.

V Oldsumu se Lena držela vpravo a minula tabuli s nápisem *Záchranná stanice Wattové moře*. Několik metrů za označením konce obce zabočila ještě jednou doprava a zastavila před bývalým selským dvorem. Zaparkovala a vykročila k domu. Teprve v tu chvíli si všimla, že má nová dřevěná okna, a střechu zřejmě také položili teprve nedávno. Předzahrádka vypadala vysloveně upraveně, trávník čerstvě posekaný, květiny zasázené v rovných řadách a cestičku jako by někdo právě umetl. Po druhém zazvonění se dveře pootevřely a Lena hleděla do tváře asi padesátileté ženy s odmítavým pohledem. Poznala ji podle jedné z fotografií, které visely na nástěnce na policejní stanici. Byla to Mariina matka Rosa Logenerová.

„Nic si nekoupíme," řekla a už chtěla zavřít dveře, když jí Lena ukázala služební průkaz. „Lena Lorenzenová ze Zemského kriminálního úřadu. Jde o vaši pohřešovanou dceru Marii. Smím si s vámi chvíli promluvit?"

Mariina matka pomalu otevřela dveře. „Můj muž není doma. Nemohla byste prosím přijít za hodinu?"

„Ne, je mi líto, paní Logenerová. Musím s vámi mluvit teď. Je to opravdu důležité."

Žena váhavě ustoupila stranou a nechala Lenu vejít. Potom ji předešla a otevřela dveře do velké obytné kuchyně. „Prosím!"

Lena zahlédla na pravé straně kuchyňský kout s plotnou, ledničkou a dřezem. Naproti stál stůl se čtyřmi židlemi. Všechno to vypadalo, jako by paní Logenerová právě uklidila a vytřela.

„Dáte si čaj?"

„Když vás to nebude obtěžovat, tak ráda, paní Logenerová."

„Ne, samozřejmě že ne." Mariina matka se otočila a dala vařit vodu. Lena ji pozorovala. Žena byla o hlavu menší než ona a vlasy měla vyčesané do drdolu. Nebyla nalíčená, ani náznak rtěnky. Její tmavomodře kostkované šaty připomínaly propínací zástěru.

Když zalila čaj, vrátila se ke stolu.

„Posaďte se ke mně," vybídla ji Lena.

Mariina matka si po krátkém zaváhání vytáhla židli a posadila se.

„Vy, popřípadě vaše dcera Johanna, jste včera nahlásily Marii jako pohřešovanou. Jistě už víte, že pátrací skupina neměla úspěch a dnes bude v hledání pokračovat velká policejní jednotka z pevniny."

„Manžel mi to řekl."

„Hledání je jedna věc, paní Logenerová. Stejně důležité ale je, abychom se o vaší dceři dozvěděli co nejvíc a mohli ji rychleji najít."

Rosa Logenerová nevýrazně přikývla. „Můj muž..."

„Vy mi v tom určitě můžete taky pomoct," přerušila ji Lena mírně. „Kdy jste dceru viděla naposledy?"

Mariina matka se zadívala na ruce. Lena se už obávala, že ji zase odkáže na manžela, ale žena po chvíli začala mluvit: „V pondělí. Marie šla ráno do školy. Jako každý den jela autobusem do Wyku."

„To jste ji viděla naposledy?"

Rosa Logenerová si opět dala s odpovědí načas. „Přišla domů k obědu."

„A dál? Co se stalo potom?"

„Řekla, že si musí udělat domácí úkoly, a odešla do svého pokoje."

„Kolik asi bylo hodin?"

Rosa Logenerová zřejmě v duchu počítala. „Tak před druhou hodinou. To je čas, kdy býváme hotovi."

„Obědvali s vámi taky váš muž a dcera Johanna?“

„Werner byl na pevnině.“

„A Johanna?“

„Ta… ta tady nebyla.“

„Byly jste tedy s Marií samy. A co se dělo pak?“

„Já nevím. Když jsem se za ní šla podívat, pokoj byl prázdný. Hledala jsem ji v domě. Ale nebyla tady.“

„Má Marie mobil?“

Rosa Logenerová zavrtěla hlavou.

„Ona nemá mobil? Nebo je rozbitý?“

„Jenom můj muž má telefon. Potřebuje ho k práci.“

Lena si napsala poznámku do bloku. „Vaše dcera Johanna příští ráno ohlásila Marii na policii jako pohřešovanou. Proč vaše dcera, a ne vy nebo váš muž?“

Rosa Logenerová mlčela.

„Kde je Johanna teď?“

Lena opět nedostala odpověď a ptala se dál: „Kolega mi řekl, že Johanna už doma nebydlí, ale momentálně je u vás na návštěvě. Je to tak?“

„Johanna studuje. Nechtěla zůstat u rodiny.“

„Kde a co studuje?“

„V Kielu. Chce být lékárnice.“

„Studuje tedy farmacii. Jak dlouho zůstane Johanna na Föhru?“

„To nevím.“

Lena v duchu zasténala. Opravdu věděla o své dceři tak málo, nebo nechtěla nic říct? Navíc se zdálo, že si o Marii nedělá moc velké starosti. Lena se setkávala s rodiči pohřešovaných dětí, kteří ze sebe téměř nedokázali vypravit slovo, jenom před ní naprosto zdrceně seděli. Jiní neklidně pobíhali po místnosti a bombardovali ji tisícem otázek. Ještě nikdy nezažila matku, která by působila tak klidně a nezúčastněně.

„Mohla bych se podívat do Mariina pokoje?“ zeptala se nakonec.

Rosa Logenerová váhavě vstala. „Můj muž by se měl každou chvíli vrátit. Nemohly bychom na něj počkat?“

Lena se nutila ke klidu. „Ne, je mi líto, ale v případech pohřešovaných jde o čas. To určitě chápete. Kde je Mariin pokoj?“

Rosa Logenerová před ní nerozhodně stála a zdálo se, že přemýšlí, jak se má zachovat. Nakonec vykročila do chodby a nahoru po schodech. Lena odhadla Mariin pokoj na necelých patnáct metrů čtverečních. U postele stál malý psací stůl. Na druhé straně pokoje viděla skříň na šaty, křeslo a poličku s knihami. Na stěnách nevisely plakáty, ale ani z jiných předmětů nebylo možné usoudit, že tu bydlí čtrnáctiletá dívka. Všechno působilo podivně sterilně.

Lena přistoupila k poličce a vytáhla jednu z knih. Kromě bible viděla jen další náboženská pojednání a několik klasických románů, vypůjčených z knihovny.

„Píše si Marie deník?“

Rosa Logenerová sebou trhla a vytřeštila na Lenu oči. „Naše Marie je hodné děvče.“

„O tom nepochybuju, ale my prostě potřebujeme víc informací, abychom vaši dceru našli.“

„Marie nic takového nemá.“

„Vlastní počítač nebo laptop?“

„Ne.“ Na Mariině matce bylo patrné, jak obtížné je pro ni odpovídat na otázky, ale Leně se nedařilo její reakce rozluštit. Copak tahle matka vůbec nestojí o to, aby se její dcera našla?

Lena měla zatím v ruce jenom pár kousků skládačky, které se k sobě navíc nehodily. To nebylo v začátcích pátrání nic zvláštního, ale přesto jí Mariino zmizení připadalo mimořádně záhadné. Zatím neexistoval náznak, že dívka opustila ostrov. Marii nikdo neviděl v přístavu ani na trajektu a v kritickém čase ani nikde na ostrově. Rosa Logenerová navíc svým chováním budila podezření, přestože se Lena té myšlence bránila.

„Máte něco proti tomu, abych si Mariin pokoj prohlédla trochu důkladněji?“ zeptala se Lena jako mimochodem.

Právě když se Rosa Legenerová chystala odpovědět, zaduněl za nimi hluboký mužský hlas: „Co se tady děje? Co to tu děláte?“

Lena se otočila. Ve dveřích stál silný muž kolem padesátky, který ji pozoroval ocelově modrýma očima.

„Pan Logener?“ zeptala se a ukázala mu svůj průkaz. „Hlavní komisařka Lorenzenová ze ZKÚ. Vedu pátrání po vaší dceři Marii.“

„A co tedy děláte tady v jejím pokoji?“

„Hledám cokoliv, co by nám pomohlo při pátrání. Deník, záznamy v notebooku nebo něco podobného.“

„Nic takového tady není,“ odpověděl Mariin otec s kamennou tváří. Ustoupil stranou a jeho jednoznačné gesto Lenu vyzývalo, aby opustila pokoj. „Jdeme do světnice,“ pronesl tónem, který nepřipouštěl odpor.

Lena kývla na Rosu Logenerovou a následovala jejího muže.

Obývací pokoj rodiny Logenerů byl minimálně dvakrát tak velký než rozlehlá kuchyně. Kromě malé sedací soupravy v rohu tady stál dlouhý stůl s mnoha židlemi. Werner Logener pokynul k jedné z nich, a když se Lena posadila, také usedl. Jeho žena stála v rámu dveří a zjevně čekala na pokyny. Když si jí muž nevšímal, rychle se vzdálila.

„Jak už jsem řekla, vedu pátrání po vaší dceři Marii a potřebuju další informace z jejího domácího prostředí. Vaše žena už mi řekla, že jste v pondělí byl na pevnině. Kdy jste se vrátil?“

„Jakou to hraje roli? Hledejte Marii a nešťourejte se v našem životě!“

V Leně už všechno vřelo, ale nutila se ke klidu. „Pane Logenere. Musíte nám důvěřovat. Jak to vypadá, nejde o to, že vaše dcera někde zabloudila. A momentálně se počítá každá vteřina. Vy jste tedy byl na pevnině?“

Chvíli měla pocit, že ji muž vyhodí z domu, ale pak pronesl klidným tónem: „Ano. Vrátil jsem se posledním trajektem."

„Co jste následně udělal, abyste našel Marii? Bylo vám přitom něco nápadné? Každá maličkost může být důležitá."

„Obtelefonoval jsem farnost. Ale nikdo ji neviděl."

„Farnost?"

Werner Logener zvedl obočí. „Členy našeho Bratrstva Ježíše Krista." Když viděl Lenin tázavý pohled, pokračoval: „My jsme evangelická svobodná církev…"

„… která tady na Föhru…"

„Nejen tady, také na Amrumu a na pevnině," přerušil ji Werner Logener. „Jsme velká farnost."

Lena se rozhlédla po „světnici", jak nazval místnost pan Logener. „Předpokládám, že se tady scházíte ke svým… shromážděním?"

„Já sice nevím, co to má společného s Marií, ale ano, tady pravidelně vítáme členy farnosti."

„A tyhle členy farnosti jste obvolal?"

Werner Logener se zhluboka nadechl. „Neřekl jsem to už?"

„A nikdo Marii odpoledne ani večer neviděl?"

„Ne. Nikdo." Werner Logener náhle zvážněl. Na chvíli zavřel oči a jeho pravá ruka se lehce zachvěla. „Jako by zmizela z povrchu zemského." Tiše dodal: „Nikdo z mých bratří ji neviděl. Nikdo."

„Proč vlastně ohlásila Marii jako pohřešovanou vaše dcera Johanna?" zeptala se Lena náhle. „Neměl jste to udělat vy?"

Werner Logener mlčel. Lenu zajímalo, proč ani jeden z Mariiných rodičů nejeví zájem o nadcházející pátrací akci.

„Kde je Johanna teď?" zeptala se.

„Je na cestě," pronesl Logener sebejistě.

„Na ostrově?"

Logener se podíval na Lenu bez patrného pohnutí. „Máte ještě další otázky?"

„Ano, to mám. Kdy jste Marii viděl naposledy?“

„V pondělí, jako každé ráno u snídaně v šest hodin.“

„Nechovala se nějak jinak než jindy? Nebyla rozčilená – nebo naopak mimořádně mlčenlivá?“

„Ne, chovala se stejně jako vždycky. Naprosto normálně.“

Z nějakého vnuknutí se Lena zeptala: „Byl jste včera také v pátrací skupině?“

„Ne. Byl jsem tady a modlil se se svou ženou.“

Tři

Lena vyčerpaně klesla na sedadlo řidiče. Otázky Mariinu otci ji neposunuly ani o krok dál. Sáhla pro mobil a zavolala na vybrané číslo.

„Johann Grasmann," ohlásil se její mladý kolega z Flensburgu. Spolupracovala s ním na svém posledním případu na Amrumu.

„Dobré ráno, Johanne. Tady Lena. Potřebovala bych tvoji pomoc. Mohl bys pro mě něco prověřit?"

Odpověděl trochu váhavě: „Myslím, že ano. V jaké záležitosti?"

„Slyšel jsi o té pohřešované dívce na Föhru?"

„Jeden kolega o tom právě něco povídal. Jsi na místě?"

„Ano, a zrovna jsem mluvila s rodiči té dívky. Podivně škrobené typy, nějaká pochybná svobodná církev." Zarazila se. Nebyla žena šéfa kriminálního úřadu Warnkeho členkou toho společenství? Nebo dokonce on sám?

„Sekta?"

„Moc se v tom nevyznám. Jde o Bratrstvo Ježíše Krista. Mohl by ses na to, prosím tě, podívat?"

„Jasně, hned se do toho dám. Mám ti zavolat zpátky?“

„Nemám tady všude signál. Když mě nezastihneš, napiš mi stručně v mailu, cos našel.“

„Jasný.“

„A Johanne, žena kriminálního šéfa Warnkeho možná patří do toho spolku nebo tam hodlá vstoupit, tak opatrně. Zatím o tom nikomu nic neříkej. Nejsem si jistá, co ode mě Warnke očekává.“

„Rozumím. Dávej na sebe pozor, Leno.“

Příjemcem dalšího telefonátu byl Leon, hacker, který jí občas pomáhal s neoficiálními rešeršemi, protože ho před lety zachránila před žalobou. Přijal hovor až po desátém zazvonění.

„Ty ses asi zbláznila. Vždyť je noc. Spal jsem!“

„To mě mrzí, Leone. Ale je to důležité.“

„Jistě, u tebe je vždycky všechno veledůležitý a nepočká to.“

„Já to napravím.“

Leon se zasmál. „Hej, víš vůbec, jak dlouhý je můj seznam u tebe a jak krátký ten tvůj u mě? Nebo jsem snad teď na výplatní listině policajtů?“

Lena chvíli počkala, pak přišel povzdech a otázka: „No dobře, tak co se děje?“

Lena mu vylíčila, jak při hledání ztracené dívky neuspěla u jejích rodičů.

„V tom ti asi sotva pomůžu,“ prohlásil. Byl pořád ještě naštvaný.

„Ta dívka údajně nemá mobil ani počítač. To si nedokážu představit.“ Řekla mu jména čtyř členů rodiny. „Mohl bys vyhledat mobily nebo jiné přístroje? Sestra studuje v Kielu a určitě bude mít internetové připojení. A mobil.“

Leon zasténal. „Jsi u policie *ty*, nebo já? Nemůžeš si zažádat oficiálně? Bylo by to mnohem rychlejší.“

„To sotva. Jinak bych tě asi neotravovala.“

„Zatraceně!“ zaklel a ukončil hovor.

Když si Lena zapínala bezpečnostní pás, zaklepal někdo na boční okénko. Hleděla na ni mladá žena se strnulou tváří. Lena otevřela okno.

„Jste od policie?“

„Lorenzenová, ZKÚ. A kdo jste vy?“

„Johanna Logenerová. Jsem Mariina sestra. Našli jste ji?“

Lena vystoupila a podala mladé ženě ruku. „Ne, je mi líto. Právě teď se ale do hledání zapojují dvě stovky lidí.“

Johanna Logenerová s úlevou vydechla.

„Právě jsem si byla promluvit s vašimi rodiči, ale…“

„To byla určitě skvělá zábava, že?“ přerušila Johanna komisařku. „Kdybych neinformovala policii, pořád by se ještě modlili a čekali na Marii.“ Vrhla trpký pohled na rodičovský dům.

„Nemohly bychom si popovídat někde jinde?“ zeptala se Lena. „V Utersumu už je určitě otevřená nějaká kavárna.“

Johanna přikývla, obešla auto a nastoupila.

Lena znala Utersum z mládí. Tohle přímořské letovisko bylo vyhlášené širokou pláží a na jeho jižním okraji stála velká rehabilitační klinika s výhledem na moře.

Lena nenápadně pozorovala mladou ženu vedle sebe.

Jemná ženská tvář s bledou pletí ostře kontrastovala s tmavými, téměř černými vlasy, které měla Johanna volně svázané na šíji. Lila kalhoty a světlá přiléhavá mikina zdůrazňovaly její štíhlou postavu. Barevně ladící klipsy v uších a decentní rtěnka doplňovaly obrázek. Po setkání s jejími rodiči si Lena dokázala živě představit, že je Johanna provokuje už svým zjevem.

„Jezdíte na návštěvu k rodičům často?“

„Ne. Kdyby nebylo Marie, ani bych se z Kielu nehnula. Studuju farmacii.“

„Váš vztah s rodiči je… narušený?“

Johanna pokrčila rameny. „I tak se to dá formulovat. Taky by se dalo říct, že jsem černá ovce rodiny, odpadlice, která za každou cenu chtěla do širého světa.“

„Jaké můžou mít námitky proti vašemu studiu?“

„Zeptejte se mého zploditele. Ten by vám vysvětlil, co je pro ženu dobré. Studium farmacie k tomu v žádném případě nepatří.“

Mezitím dorazily k prvním domům Utersumu. Lena si pamatovala, že už za jejích školních časů tady byly dvě kavárny.

„Je jedno kam?“ zeptala se s pohledem na dívku vedle sebe.

Johanna ukázala na starý fríský dům, nad jehož vstupními dveřmi visel štít s názvem kavárny. „Tady je to docela příjemné.“

Lena zaparkovala, vystoupily a vykročily k domu.

„Myslíte si, že Marie ještě žije?“ V Johannině tváři byly jasně čitelné obavy.

„Zatím neexistují žádné indicie, které by to popíraly. Pohřešovaní mladiství se ve většině případů objeví v prvních osmačtyřiceti hodinách. Takže doufáme v nejlepší variantu.“

Lena podržela otevřené dveře a počkala, až Johanna vejde. Prostory kavárny ve starém domě byly citlivě zrestaurované a vyzařovaly příjemně klidnou atmosféru. Našly si místo u okna a objednaly kávu.

„Povězte mi prosím něco o vaší sestře. Jaká je, jaké má zájmy, jaké problémy?“

„Marie je… je velmi křehká, víte? Od té doby, co jsem se před rokem odstěhovala do Kielu, se k ní – jak bych to řekla – upírá veškerá pozornost rodičů. Je jejich poslední nadějí, když já jsem na celé čáře zklamala.“

„Veškerá pozornost, co si pod tím mám představit?“

„Víte, že moji rodiče patří k té sektě?“

„Vím, že jsou aktivní v jedné ze svobodných církví.“

„Církev! To je k smíchu! Je to spolek jako z hororu. Bible mají plnou pusu. Bylo vyloučený smět si jako dítě normálně hrát. Musela jsem být hodná a poslušná holčička. V pěkných šatičkách a se sklopenou hlavou poslouchat, když na nás dospělí hrnuli svoje moudra. Časem toho na mě bylo moc a naštěstí

jsem získala možnost studovat." Pohrdavě se zasmála. „Můj zploditel už pro mě nejspíš měl vybraného ženicha. Nejradši by mě provdal jako dítě. Nejhlubší středověk, tenhle klub zombíků."

„Vaši rodiče jsou tedy hluboce věřící lidé?"

„Tohle opravdu nemá co dělat s náboženstvím. Oni jsou prostě jenom nemocní. Posedlí svojí svatou rodinou. A protože už nemají další potomstvo, doslova Marii *zavalili* takzvanou láskou. Představte si, že kdo takhle miluje, smí své dítě samozřejmě i bít – pardon, tomu se u nich říká *provázet na správné cestě* nebo…" Mladé ženě při těch slovech tekly slzy po tvářích. Lena jí podala kapesník, který si Johanna vzala, ale nepoužila.

„Prosím vás, nejdřív se uklidněte," řekla Lena. „Ta situace pro vás určitě není snadná, ale jestli chcete sestře pomoct, mluvte se mnou o ní. Jak zvládá ten rodičovský nátlak? Má nějaké přátele, u kterých by se mohla schovat, nebo dokonce přítele? Kam by se vydala, kdyby skutečně chtěla utéct z domova?"

Johanna se zhluboka nadechla a dlaní si utřela slzy z tváří. „Nemá žádné opravdové přátele. Ve škole se jí straní a s vrstevníky ve farnosti taky nevychází. Kdyby nebylo mě…" Johanna vzlykla. „Neměla jsem odcházet. Je to moje vina."

„Chápu vaše výčitky, ale vy za svou sestru nejste odpovědná. To jsou v první řadě vaši rodiče." Lena pohladila dívku po ruce. „Nemůžete mi tedy označit žádné místo, kde by se Marie častěji zdržovala?"

„Jsme na malém ostrově. Moc možností tu není. Ona je kromě toho neustále pod dohledem. Vím, že když jí ve škole odpadnou nějaké hodiny, ráda se prochází na pláži u Utersumu. Musí ale přísně dbát na to, aby se vždycky vrátila domů včas."

„Takže na pláži. Pravděpodobně nevíte, kde přesně."

Když Johanna zavrtěla hlavou, sáhla Lena pro mobil, zvedla se, poodešla od stolu a požádala Arna Brandta, aby poslal několik kolegů na pláž.

„To je momentálně trochu problém," prohlásil, když mu vysvětlila situaci. „Ale tu oblast máme naplánovanou na dnešní odpoledne nebo zítřejší ráno."

„Tak dlouho čekat nemůžeme. Pošlete tam prosím hned osm kolegů. Šest by jich mělo jít podél hráze k jihu, dva k severu."

„Paní Lorenzenová, to by naše postupy naprosto…"

„Potřebujete snad pokyn úplně shora? Můžu to zařídit. Ale to nás oba bude stát jenom čas a nervy."

„Tedy musím říct…," zasupěl Arno Brandt. „Váš tón se mi vůbec nelíbí. Já řídím pátrací akci a budu…"

„Myslím, že o tom už dál nemusíme diskutovat," přerušila ho Lena a ukončila hovor.

O několik vteřin později měla na drátě šéfa kriminální služby Warnkeho a vysvětlovala mu situaci.

„Dejte mi deset minut," řekl a rozloučil se.

Když se Lena vrátila ke stolu, usmála se na Johannu. „Promiňte. Musela jsem si promluvit s centrálou."

„Pan Brandt?" zeptala se Johanna.

„Ano. Vy ho znáte?"

„Včera jsem s ním chvíli mluvila. Jinak ho neznám. Ale jeho syn Enno chodí do třídy s Marií. A je jedním z těch, co jí v posledních letech dávali nejvíc zabrat."

„Aha, bylo s ním v partě víc spolužáků?"

Johanna jí řekla další jména a dodala: „Marie o tom nerada mluvila. I když to zní bláznivě, zřejmě nechtěla udávat."

„A proč Marii šikanují?" zeptala se Lena.

„Ti mizerové samozřejmě vědí, že naši rodiče patří k sektě. To jsem před lety pocítila i já, ale dokázala jsem se ubránit. Marie je úplně jiná. Nejradši by takříkajíc nastavila druhou tvář."

„Myslíte si, že to nějak souvisí s Mariiným zmizením?"

Johanna pokrčila rameny. „Nemám ponětí. Opravdu ne. Ale Marie tím ponižováním a posměchem v každém případě hodně trpí."

„Váš otec tvrdí, že Marie nemá mobil ani počítač. Jak s ní tedy udržujete kontakt?“

Johanna chvíli váhala s odpovědí a potom se zeptala: „Jste na naší straně, že? Když vám něco prozradím, nedozví se to automaticky i rodiče?“

„Ne, samozřejmě že ne. Pokud to půjde, zabráním tomu. Obstarala jste jí mobil?“

„Ne, mobil ne, ale použitý tablet se SIM kartou. Kdyby Marie telefonovala v domě, okamžitě by ji odhalili. Znáte Skype?“ Když Lena přikývla, pokračovala: „Díky němu mi může kdykoliv napsat, a když není doma, můžeme si i volat. Dokonce s obrazem.“

„Určitě jste se s ní pokoušela spojit.“

„Od pondělka už není online. Neustále jsem to sledovala, ale… nic.“

„Dejte mi prosím její jméno na Skype a číslo simky. A taky potřebuju číslo vašeho mobilu.“

Johanna vytáhla mobil a všechno napsala na ubrousek. Lena vzápětí poslala zprávu s údaji Leonovi. „To je pro mého kolegu. On se o to postará profesionálně. Nechte prosím svůj účet na Skype otevřený. Mohlo by to být důležité.“

„Samozřejmě.“ Johanna se prosebně zadívala na Lenu. „Co můžu ještě udělat? Cokoliv, jenom mi to řekněte.“

„Jak dlouho jste teď na návštěvě u rodičů?“

„Vlastně tam vůbec nejsem. Včera jsem přijela prvním trajektem a hned jsem šla na policii. Ve čtvrtek se mi Marie celý den neozvala, takže jsem byla nervózní a zavolala domů. Otec tam naštěstí nebyl, protože od něj bych se nic nedozvěděla. Ve dvanáct jsem naposled telefonovala s matkou a potom jsem se brzy ráno vydala na cestu.“

„Dneska v noci jste spala u rodičů?“

„Ne. Otec zuřil, že jsem oznámila Marii jako pohřešovanou, aniž bych se ho zeptala. Spím u jedné bývalé spolužačky ve Wyku.“

Lena začínala pomalu chápat, co asi pro Johannu znamenalo vyrůstat v tak extrémně náboženské rodině.

„Existuje ještě něco, co bych měla o vaší rodině vědět?“ zeptala se opatrně.

Johanna se podívala na své ruce a zavrtěla hlavou.